

Midnattsblå

Jacques ställde sig vid fönstret och tittade ut på Olivedalsgatan. Linda, och deras dotter Nova, hade åkt hem till hennes föräldrar i Uppsala. Jacques och Linda hade bestämt sig för att gå skilda vägar och deras beslut låg fortfarande som sorg i honom. Det hade snöat hela natten och det fortsatte snöa. Stora snöflingor virvlade runt i luften och föll stilla ned. Jacques tittade ner på gatan och på människorna som var på väg hem eller bort. Många där nere var, liksom han själv, överraskade över det plötsliga snöfallet. Väderleksrapporten hade inte sagt något om snö. Människorna tittade upp mot himlen som om det hade uppstått ett mirakel. Gatan var täckt av snö. Några jullovslediga barn kramade snöbollar som de kastade på varandra. Sedan såg Jacques något som han kom att ha kvar i sitt minne. En man och en kvinna omfamnade varandra på andra sidan av gatan. De började dansa, först försiktigt och sedan mer säkert i takt. Det såg ut som en vals. Svepande steg som satte spår i snön. Det såg ut som de dansade tillsammans med snöflingorna. Mot slutet av dansen snodde de runt ett helt varv. Kvinnan fick syn på Jacques i fönstret och de skrattade och vinkade till varandra. Det var bara några timmar kvar på året, seklet och till och med millenniet. Det var då som allting digitalt skulle sluta fungera, åtminstone enligt en del experter, och kommuner och företag var beredda på det värsta.

Han bestämde sig för att gå ut, ta en promenad innan fyrverkerierna skulle braka loss till en kakofoni av ljud och ljus. Han gick nerför Vegagatan och tittade upp mot Oscar Fredriks kyrka, hoppades att om det fanns någon Gud, att Ivar, hans pappa, blev väl omhändertagen där han befann sig. Jacques borstade bort snön från en bänk och satte sig på kanten.

Ett år efter Ivars död föddes Nova. Jacques och Linda hade bestämt sig för att skaffa barn efter Ivars död. Jacques hade inte varit beredd på det tidigare, men nu kände han att det var rätt. Det var som att döden måste följas av ett nytt liv. Det sorgliga var att Ivar aldrig fick se Nova, hans barnbarn, och att det hade ordnat sig för Jacques.

Han fortsatte att gå i det tilltagande snöfallet, vek in på Andra Långgatan och korsade Järntorget. Gamla fotspår fylldes igen och suddades ut.

När han kom till Kungsgatan vek han av och gick mot Kungshöjd, tog Hvitfeldtsgatan upp till utsiktsplatsen ovanför Carolus Rex. Nedanför hade han Haga och genom snöfallet såg han Esperantoplatsen och Masthugget. Långt där borta såg han silhuetten av Sjömanshustrun, som högt på sitt torn blickade ut över älven, fortfarande väntade på sin man.

Jacques blickade ut över staden där han nu hade bott så länge. Några enstaka raketer försökte tränga igenom vintermörkret och snöfallet. På avstånd hördes ljudet från smällare. Han antog att det skulle bli ännu mer fyrverkerier och smällare när det gamla millenniet skulle övergå i ett nytt om bara några timmar. Han tänkte på att barndomen under 50- och 60-talen hade präglats av pappans klassresa, att 70-talet hade varit som en upptäcktsfärd, 80-talet hade varit en turbulent resa med många luftgropar och 90-talet hade varit en resa genom vardagen med karriär och familj. Under resans gång hade han förlorat människor. En av dem var flickan som var hans stora förälskelse under en tid i ungdomen innan hon hastigt hade slitits bort. Han hade fått beskedet om hennes död när han precis ryckt in i lumpen. Han vapenvägrade efter bara två veckor och flydde ner till Paris. Där hade han börjat skriva på en bok, kanske mest för att bearbeta sorgen. Den djupa sorgen hade så småningom övergått i ett stilla och nästan behagligt vemod.

På onsdag skulle han åka tillbaka till Paris. Han hade tagit fram sitt gamla bokmanus och hans plan var att bearbeta det i Paris. Han visste att det skulle bli många ändringar, trots allt var han ju inte samma person nu som då för tjugofem år sedan. Om fyra år skulle han fylla femtio år och hamna på döhalvan som en kollega hade uttryckt det. Han funderade på en kamrats ord, när Jacques berättat att han skulle till Paris, om att Jacques hade kommit till kommentaren och att han bestämde över innehållet.

Hemma på soffbordet låg manuset som han ville färdigställa till en bok. Boken om kärleken till en ung kvinna, en flicka som inte längre fanns. I Göteborg fanns en annan flicka kvar, hans dotter Nova. En kärlek av annan sort. Han tänkte på Novas leende, ett leende som hon ärvt av sin mamma, och som nu gav Jacques värme trots kvällskylan.

Jacques tog fram sin tågbiljett ur kavajens innerficka och tittade på avgångstiden. Han rev sönder biljetten i små bitar och slängde dem över kanten. Pappersbitarna blandades med snöflingorna och föll tillsammans ned på marken långt där nere.

Han tittade upp mot den stjärnklara himlen, det hade plötsligt slutat snöa, även det ett mirakel. Himlen var blå, midnattsblå, och han tänkte att stjärnorna lyste för människorna på jorden. Han kom att tänka på strofen ”*och tusen, tusen stråla ock på himlens djupblå grund*”.